

Zdeněk Troška
rádil s čerty

14

Miroslav Graclík: Otočil jsem list

Spisovatel, publicista a novinář Miroslav Graclík se sice v poslední době odstěhoval z Prahy, a ačkoli sám říká, že se vydal na Moravu odpočívat, soudě dle jeho četných projektů, se i nadále potvrzuje, že je nenapravitelný workholik a zároveň nevyčerpatelná studnice plná nápadů. Pravidelní čtenáři Haló novin většinu jeho projektů z poslední doby dobře znají, a to nejen ze soutěží na páteční *Mozaika pro chytré hlavy*, ale i přímo z naší pravidelné sobotní přílohy. Dnes jsme dali slovo jemu samotnému. Co je u něj nového a jaké má další plány? To se dozvíte při čtení následujících řádků...

● Před pár dny vám vyšla kniha o Haně Zagorové. Kolikátá to je vaše knížka?

Přesně to nevím, ale asi třicátá. Zhruaba polovinu z těch knížek jsem napsal s kolegou Vaškem Nekvapilem, se kterým jsem se před lety potkal v deníku *Aha!*. Myslím, že jsme vytvořili sehraný tandem a vzájemně se při psaní dobře doplňujeme.

● Jak takové psaní ve dvou vypadá?

Poté, co nám nakladatel nabídne jméno umělce, o kterém by chtěl, abychom napsali knížku, se v první řadě musíme oba shodnout, že nás dotyčný zajímá a chceme mu věnovat pár měsíců našeho života. Hned na začátku naší spolupráce jsme si řekli, že se nebudeme nutit do psaní životopisu někoho, kdo nás nebaví nebo nás jeho tvorba neoslovuje. Potom napíšeme kostur příběhu, co vše by v něm mělo být, protože co se týká českého showbiznisu, mám skvělou paměť. Poté si rozdělíme úkoly, co kdo udělá, a začnu psát. Vašek je skvělý rešeršér, proto vyhledává informace, které k psaní potřebuji, chodí do archivů, udělá rozhovory a mailem mi posílá, co zjistil a vypátral. Navíc dobře fotí, skenuje archivní materiály a retušuje fotografie. Takto ve dvou připravíme kompletní knihu včetně její obrazové stránky, kterou potom s grafikem zlomím. V podstatě nakladateli vyprodukuje knížku na klíč. Každý jsme napsali i pár sólových knížek, takže jsme v pohodě schopni fungovat i samostatně, ale společná práce nám jde lépe od ruky a víc nás baví, když můžeme o knížce diskutovat a vymýšlet, co by v ní ještě mělo být a jak ji vylepšit. Dva pohledy na věc jsou prostě víc než jeden.

● Knižka o Haně Zagorové se jmenuje *Zagorka*, nezlobila se na vás za ten název a věděla vůbec Hana Zagorová, že o ní píšete knížku?

Pani Zagorová mě neuvěřitelně mile překvapila. Na to, jaká je hvězda, jaké má v našem showbiznisu postavení a jaký je zájem o její koncerty i desky, tak už mnoho let v podstatě nic nemusí stejně jako třeba Karel Gott. O tom, že o ní píšeme knížku, jsem ji informoval a zachovala se velmi vstřícně. Dala souhlas všem, které jsem kvůli knížce oslovil. Dokonce v rukopisu opravila pár nepřesností, ale jinak do něj nezasahovala. Navíc poskytla do knížky fotografie ze svého osobního archivu i velký otevřený rozhovor. Stejně báječně se zachoval i její manžel Štefan Margita a její dlouholetý hudební souputník a kapelník Karel Vágnér. Oba nám do knihy poskytli rozhovory i fotografie ze svých archivů. Název *Zagorka* se mi moc líbil, ale nečekal jsem, že ho paní Hanka schválí. Dal jsem jí na výběr dva nebo tři názvy a ona si k mé radosti vybrala *Zagorku*, což mimo jiné svědčí i o jejím smyslu pro humor.

● Na svém kontě ale máte i neautorizované knížky, že?

Ano. Skoro všechny neautorizované knížky byly zakázky nakladatelství, která mě oslovila, abych o dotyčném umělci napsal knihu, a protože mě jeho dílo nebo život nějakým způsobem zajímalo, souhlasil jsem. Vždy jsem dotyčného umělce kontaktoval, že o něm začínám psát knihu, a řekl mi, že bych byl rád, kdyby se na jejím vzniku podílel. Zatímco Marie Rottrová, Hana Hegerová nebo Dagmar Haviřová odmítly a knihy potom vyšly bez jejich účasti, tak například Jiřina Švorcová či Dagmar Patrasová souhlasily a měly nad obsahem knížky kontrolu a pomohly vychytat

S *Evou Hurychovou* se Miroslav Graclík zná od osmdesátých let. Byla první známou tvář, kterou poznal osobně, a jsou v kontaktu dodnes.

„Mým snem je založit malé knižní nakladatelství, v němž by pracovalo pár lidí a vydávalo třeba deset knížek ročně.“

V rámci pražského koncertu *Mariyka Gombitové* obdaroval Miroslav Graclík slovenskou zpěvačku svojí novou knihou *Zagorka*.

i případné nepřesnosti. Třeba Mariyka Gombitová na naší první knížce o ní odmítla spolupracovat, protože v té době prožívala velmi těžké životní období a nekomunikovala se světem. Když se ale po pár letech situace změnila a připravovala svůj comeback, napsal jsem druhou knížku nazvanou *Úlomky vzpomínek* a v ní mi svůj život vypráví už ona sama.

● Dá se tedy říct, že vaše poslední knížka *Zagorka* vznikala lehce?

Bohužel, nedá. *Zagorka* měla vyjít už před rokem, ale postihly mě vážné zdravotní problémy, které jsem řešil, a na psaní nebyl čas ani chuť. Navíc náhle onemocněla máma, o kterou jsem se musel postarat, takže jsem v podstatě ze dne na den přesídlil z Prahy na rodné Valašsko. K psaní

knížky jsem se vrátil až po dlouhé době a na Moravě jsem vlastně už zůstal. Máma odešla a já jsem si potřeboval od všeho odpočinout, dát se nejen zdravotně dohromady, zrealizovat plánované úpravy na domě a v neposlední řadě se postarat o zvířata, která máma měla.

● V Praze jste jako šéfredaktor vedl úspěšný časopis, který jste vymyslel a uvedl do světa. Jak se vám z něj odcházelo?

Ještě pár měsíců jsem vedl *Sedmičku* z Valaška za pomoci svého zástupce Vaška Nekvapila, který pracoval v Praze v redakci. Věděl jsem, že to tak nejde dělat donekonečna, a přede vším, než se mi potřeby odpočinout. Jsem workoholik a poslední roky jsem jel na dvě stě procent a pracoval i osmkrát denně, mnohdy na úkor soukromí a svých blízkých. Odchod jsem proto neprožíval, prostě jsem otočil list, žil současně, a navíc jsem na nostalgické vzpomínky ani neměl čas.

● Po *Sedmičce* a Praze se vám tedy nestýská?

Ze *Sedmičky* jsem odešel, když byla ve skvělé kondici a ve svém segmentu nejprodávanějším časopisem. Jak se jí daří dnes, netuším, protože v rámci relaxu jsem se od Prahy a všeho stresu okolo, záměrně odstříhl. Skoro rok jsem v Praze nebyl a nyní jen párkrát, a to vždy pouze na několik hodin. Na druhou stranu musím přiznat, že se mi po Praze stýská. Prožil jsem v ní asi patnáct let, mám tam kamarády, známé... Schází mi nejen kultura, které tam je nepřehledné množství. V Praze se totiž žije úplně jinak než v Beskydách. V posledním roce jsem se částečně vrátil do dětství, které se mi v rodném kraji a v situacích, které v něm prožívám, vybavuje. Časem bych se asi chtěl částečně do Prahy vrátit, ale zatím jsem nenašel žádnou šikovnou a pracovitou paní nebo zapáleného domácího kutila, který by chtěl bydlet na polosamotě v horách a starat se o dům, zahradu i zvířata, abych mohl vyrazit do světa. Pokud o někom takovém víte, tak sem s ním (*smích*).

● Opravdu je život v Praze a na Valašsku natolik rozdílný?

Absolutně. Nemyslím tím jen zmíněný velký výběr kultury v podobě desítek kin, divadel a koncertů, ale především životní styl. V Praze jsem nakupoval klidně v deset večer a bohaty společenský život končil hodně po půlnoci. Na Valašsku se většina obchodů zavírá nejpozději v osmácti hodin, jen pár supermarketů ve městech má otevřeno do devíti večer a ve dvaadvacet hodin skončí skoro všechny restaurace. Jsem noční pták a lidé na horách chodí spát brzy. Přijít tady k někomu na návštěvu v osm hodin večer je v podstatě nemyslitelné, protože většina horalů vstává nejpozději v pět ráno do práce. Večer je každý rád, že si v klidu odpočine při sledování televizního seriálu a po něm jde na kutě... A tak bych mohl pokračovat ještě hodně dlouho.

● Na čem nyní pracujete a jaké jsou vaše plány?

Zavzpomínal jsem na své dětství a dospívání a splnil si dětský sen – vyprodukoval jsem tři vinylové desky, které jsou v rámci retra opět v módě. První bylo elpíčko *Evvy Hurychové Chybička se vloudí* s jejími hity a raritami. Druhá LP deska patřila Robertu N. a jsou na ní cover verze hitů 70. a 80. let minulého století. Robert už pár let nezpívá, nedávno se oženil a tohle byl netradiční svatební dárek nejen pro něj, ale i pro jeho dávné fanoušky, protože pár elpíčků šlo i do prodeje. Posledním vinylem je malá deska, jak se kdysi říkalo singlům, a je na ní takový bondovský duet *Tanji* s Robertem *Nebezpečná hra* a cover *Obyčejnej svět*. Klasické vinylové singly, na kterých jsem vyrostl, u nás už asi čtvrt století nikdo nevydává a jsem nadšený, že jsem si jeden pro radost udělal. Co se týká knížek, tak jsem se rovněž vrátil do dětství. Už několik let jsme měli s Vaškem Nekvapilem rozepsané *Nové příběhy pejska* a *kočičky* inspirované dětskou knihou Josefa Čapka *Povídání o pejskovi a kočičce*. Nedávno jsme si řekli, že by bylo fajn je dopsat, aby mohly na jaře vyjít.

● O čem nové příběhy pejska a kočičky budou?

Snažili jsme se zachovat styl Josefa Čapka, jen jsme děj posunuli do současnosti. Knižka přinese patnáct příběhů a bude mapovat jeden rok pejska a kočičky. Už máme hotové moc hezké kresby a mimo klasické knihy vyjde v podobě CD i takzvaná audiokniha, ve které bude mluvit kočičku zpěvačka Heidi Janků a pejska imitátor Libor Petruš.

● Životopis žádného herce ani zpěváka nepřipravujete?

Jsem tak trochu v nultém roce svého života, a tím nemyslím kulatiny, které mě čekají. Trochu si dávám do pořádku život, vrátil jsem se ke kořenům a udělal restart. Snažím se proto nejprve dodělat všechny resty, které jsem před sebou hlnul mnohdy i několik let. Myslím, že se mi to daří a po pejskovi a kočičce chci dopsat ještě dvě rozepsané knížky. Jedna bude o herci Josefu Větrovcovi, mám ji rozepsanou už asi osm let, a druhá jsou *Hvězdy československého popu 2*, která je skoro hotová. Až obě odevzdám, pořádně se nadechnu a řeknu si co dál. Taky bude záležet, jaké příjdu nabídky. Můžu psát knížky, můžu udělat zase nějaký společenský časopis nebo internetový portál... Mým snem je založit malé knižní nakladatelství, v němž by pracovalo pár lidí a vydávalo třeba deset knížek ročně. Vydávání knížek je ale finančně náročnější a zatím jsem nepotkal bohatého filantropa, který by miloval knížky stejně jako já a řekl, abych mu nakladatelství postavil. Bohužel, světu dnes vládnou peníze a knížky a v podstatě kultura vůbec, jsou skoro až na posledním místě. Přesto jsem optimista a věřím, že mě ještě čeká hodně příjemných chvil při realizaci zajímavých projektů i v soukromí. A totéž přejí i vašim čtenářům nejen do příštího roku, který už pomalu klepe na dveře.

Petr KOJZAR

FOTO - Václav NEKVAPIL, VM knihy, MG Music

VÍTĚZ TÝDNE

Lubiana Himidová

Třiašedesátiletá výtvarnice se stala nejstarší držitelkou britské umělecké Turnerovy ceny. Rodačka z Tanzanie je zároveň první černoškou, která ocenění získala. Porota ji ocenila za »nekompromisní postoj ke koloniálním dějinám a přetrvávajícímu rasismu«.

PORAŽENÝ TÝDNE

Francouzští žáci

Děti na prvním stupni francouzských základních škol budou psát každý den povinné diktačky. Oznamil to ministr školství Jean-Michel Blanquer. Na twitteru dodal, že jen »systematické a důsledné studium gramatiky a slovní zásoby naučí žáky správnému pravopisu«.

KURIOZITA TÝDNE

Nahé oslavy

Až k nahé dokonalosti došel oslava triumfu v norském poháru fotbalista Aleksander Melgalvis. Po finálovém vítězství Lilleströmu 3:2 nad Sarpsborgem se totiž před fanoušky slékl donaha a jen v černých ponožkách a s rozkrokem zakrytým poharem tančil na pódiu.

Zatímco příznivce gesto osmdvacetiletého záložníka nadchlo, vedení svazu se k němu vyjádřilo velmi rezervovaně. »Vítězství v poháru je bezesporu něco, co se musí oslavit,« citovala norská televize TV2 mluvčího svazu. »Ale určitě by to šlo s větším respektem k tomu, co královský pohár znamená,« dodal.

ČÍSLO TÝDNE

166 milionů

Největší ze známých nezpracovaných diamantů na světě se v pondělí v New Yorku vydražil za 6,5 milionu dolarů (přes 166 milionů korun).

VÝROK TÝDNE

»Štěstí je něco, co zde stále chybí. Mou rolí je vytvářet pozitivní nálady pro lid v Imo,« řekla **Ogechi Oloolová**, kterou guvernér nigerijského spolkového státu Imo jmenoval komisařkou místní vlády pro štěstí. Mimochodem, jde o jeho sestru - a ta bude nyní dohlížet na to, aby legislativa určená pro zvýšení spokojenosti obyvatelstva byla správně aplikována a přinesla místním výhody. Na sociální síti twitter se ale krok setkal s posměchem a mnozí uživatelé pochybují o potřebě nového administrativního postu. »Nigérie je k smíchu,« napsal jeden z nich.

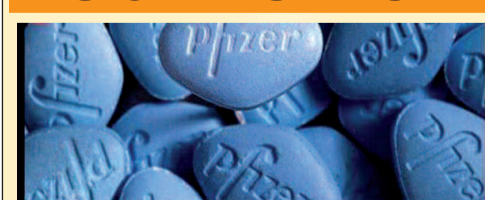

VTIP TÝDNE

Jak říkávala moje babička: nejlepší cvičením pro ruce je přepočítávání peněz. Bolest v kloubech mizí, normalizuje se tlak, zcela ustávají bolesti hlavy a zubů, zlepšuje se zrak, chuť k jídlu, váš šatník, vzhled i bytové podmínky.

OBJEVENO NA SÍTI

Když jsem v příbalovém letáku léku na potenci a přečetl UŽÍVEJTE HODINU PŘED STYKEM, dostal jsem záchvat smíchu. Za hodinu je moje žena schopna si to třikrát rozmyslet a dvakrát se pohádat!

FOTO - arciiv